

Catalunya: Ofensiva neofranquista

La lluita per l'alliberament nacional, en un atzucac

Per una república obrera catalana!

«L'esforç de la nació dominant per mantenir l'*statu quo* es pinta sovint de supranacionalisme, igual que l'esforç d'un país vencedor pren la forma de pacifisme per conservar el que ha robat».

— L. Trotsky, *Història de la Revolució Russa* (1932)

Els xovinistes que governen des de Madrid i els seus plumífers no estalvien tinta per condemnar el nacionalisme català com a «anacrònic», «reaccionari» i «xenòfob», alhora que humilien la nació oprimida catalana i trepitgen els seus drets en favor de la unitat d'Espanya (és a dir, de la supremacia de Castella en la seva petita presó de pobles).

Des de finals de l'octubre passat, el Govern central espanyol, utilitzant l'article 155 de la Constitució per mitjà d'una força d'ocupació de milers de policies, va prendre el control de Catalunya, va dissoldre la Generalitat i va ordenar la celebració d'eleccions a Catalunya (dutes a terme el 21 de desembre); a més, va tancar a la presó diversos càrrecs públics catalans —incloent-hi el vicepresident, Oriol Junqueras—, diputats i activistes proindependència (alguns pel «delicte» d'«odi»... a la policia!). Una unitat de la Guàrdia Civil, dirigida per un coronel convicte com a torturador de nacionalistes bascos i indultat pel llavors president José Maria Aznar a finals dels noranta, continua buscant «porta per porta» els catalans que «agredissin» la policia espanyola l'1 d'octubre. El president, Carles Puigdemont, sobre el qual pesa una ordre de detenció, es va haver d'exiliar a Bèlgica. El castellà ha estat reimposat en els fets com a única llengua oficial del Govern local. Francisco Franco deu somriure des de l'infern.

En aquesta ofensiva, el Partit Popular (PP) en el govern va comptar amb el suport no només del seu apèndix, Ciutadans (C's), sinó també dels socialdemòcrates del Partido Socialista Obrero Español (PSOE) i del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC). Aquest cop de força va ser la resposta dels governants espanyols al referèndum sobre la independència de l'1 d'octubre i la posterior declaració unilateral d'independència de la Generalitat. L'escomesa espanyolista envia així, també, un missatge a bascos i gallecs del que poden esperar si lluiten pel seu alliberament.

Com a oponents irreconciliables de tota forma d'explotació i opressió, i com a combatents pel poder obrer, els espartaquistes estem per la independència de Catalunya i Euskal Herria (País Basc), nacions que s'estenen al nord dels Pirineus i es troben oprimides tant per Espanya com per França. Estem pel dret de Galícia a la independència i contra la continuïtat de l'estat espanyol artificial i monàrquic: **Per la lluita de classes contra la presó espanyola de pobles! A baix la monarquia! Per repúbliques obreres!** Fem una crida per l'alliberament immediat de tots els independentistes i per la retirada de tots els càrrecs contra ells, així com per la llibertat de tots els nacionalistes bascos tancats a les masmorres d'Espanya i França. Estem també per la sortida incondicional

d'Espanya dels seus enclavaments de Ceuta i Melilla al Marroc, relíquies de la ja molt llunyana «glòria» colonial espanyola.

Per una via classista a la independència!

Mitjançant aquestes eleccions, Rajoy i els seus sequaços esperaven desfer-se dels independentistes i imposar un govern espanyolista a Catalunya. Però els va sortir el tret per la culata: els partits independentistes catalans van obtenir més del 47% dels vots i van tornar a aconseguir la majoria absoluta al parlament (el PP va obtenir poc més del 4% i tres diputats). Ara bé, com vam explicar fa poc, la repressió de l'estat espanyol ha deixat clar que no hi ha esperances de fer realitat la independència catalana en el futur immediat (vegeu «Espanya estrangula a Catalunya», *Espartaco*, núm. 48, desembre de 2017). La independència no vindrà d'acords parlamentaris entre independentistes burgesos. Madrid està utilitzant tots els mitjans —judicials, entre d'altres— contra Catalunya, fins i tot per impedir la formació d'un govern autònom, dins el marc espanyol, si no és amb partits obertament espanyolistes. Catalunya no té res que s'assembla a un estat propi, sobretot forces armades, per resistir els embats castellans. La burgesia catalana ha demostrat amb escreix la seva impotència, i ara procura un pacte amb Madrid per tornar a alguna versió de l'*statu quo*.

Madrid no escatimarà l'ús de la força bruta per impedir la independència de Catalunya, la qual donaria, a més, un enorme impuls a la lluita per l'alliberament nacional a Euskal Herria i Galícia. I els governants espanyols compten amb el suport decidit de França, igual que de la Unió Europea (UE) imperialista, ja que el desmembrament d'Espanya amenaçaria amb la implosió d'aquest conglomerat, que té com una de les seves funcions principals, precisament, trepitjar la sobirania nacional dels països europeus més pobres en benefici dels imperialistes, especialment Alemanya i França.

Hi ha una força capaç de fer realitat l'alliberament nacional, vencent tots aquests enemics de l'emancipació de Catalunya: és la classe obrera, a través de la mobilització del seu enorme poder social. No obstant això, el proletariat català no ha donat mostres significatives de lluita independent i, en canvi, està dividit entre xovinistes i nacionalistes burgesos.

C's, recanvi neofranquista

Tot i que els vetustos hereus del Generalíssim van patir una bona derrota electoral, els seus aprenents, coneguts a Catalunya com a Ciutadans (C's), van ser l'organització més votada, amb un quart dels vots, obtinguts sobretot a Barcelona i rodalies obreres, antigament dominades pel PSC. El fet que un sector significatiu de la classe obrera catalana doni suport avui als xovinistes burgesos de Ciutadans és un testimoni de les traïcions del PSOE-PSC, pilars de l'ordre capitalista espanyol i lleials súbdits del rei

Forjar partits leninistes-trotskyistes!

(en el tron per obra i gràcia de Franco).

El vot obrer per Ciutadans no canvia en res la nostra posició per la independència de Catalunya. D'una banda, aquest vot reflecteix la por, propagada per Madrid, que la independència comportaria el tancament massiu d'empreses a Catalunya. De l'altra, reflecteix que bona part de la classe obrera catalana ha estat formada històricament per immigrants d'altres parts d'Espanya, on —en bona mesura gràcies a dècades d'esforços dels pèrfids socialdemòcrates i estalinistes— el xovinisme anticatalà està molt arrelat al proletariat.

Lenin va forjar el partit bolxevic en la lluita contra el xovinisme gran rus, en suport de les lluites d'alliberament nacional a la presó de pobles tsarista, unes lluites que van ser una força motriu de la revolució socialista. A Ucraïna, les ciutats (on es concentrava la classe obrera) eren majoritàriament de parla russa, illots en un mar ucraïnès. Després de la Revolució d'Octubre, enmig de la Guerra Civil, molts obrers, i fins i tot bolxevics de parla russa, s'oposaven a la independència de la Ucraïna soviètica. Lenin va escriure:

«Nosaltres, els comunistes gran russos, hem de reprimir rigorosament la menor manifestació de nacionalisme gran rus que sorgeixi entre nosaltres, ja que aquestes manifestacions, que són en general una traïció al comunisme, causen un mal enorme, en separar-nos dels camarades ucraïnesos, i amb això fan el joc a Denikin [general contrarevolucionari] i al seu règim».

«Carta als obrers i camperols d'Ucraïna amb motiu de les victòries sobre Denikin» (desembre de 1919)

El que el repunt de Ciutadans a Catalunya subratlla és la necessitat d'una lluita sense quarter contra l'opressió de les minories nacionals a tot l'estat espanyol, opressió que manté dividit el proletariat. El xovinisme castellà actua com a ciment ideològic per lligar la classe obrera als seus governants capitalistes: és en interès del proletariat d'arreu d'Espanya lluitar per la independència de Catalunya i Euskal Herria, i pel dret a l'autodeterminació de Galícia, com a part integral de la lluita per la seva pròpia emancipació social.

Cap suport a la burgesia catalana!

El nostre programa revolucionari es basa en la independència política del moviment obrer. Donem suport al «sí» en el referèndum de l'1 d'octubre —una aplicació elemental de la nostra línia per la independència catalana—, però no donem suport a cap de les forces contendents en les eleccions recents. El PSOE i el PSC —partits obrers-burgesos, és a dir, que es basen en la classe obrera però tenen un programa i una direcció proburgesos— estan units amb les dues variants neofranquistes al xovinisme anticatalà, també pel que fa a l'aplicació de l'article 155. Votar pels socialdemòcrates hauria estat una traïció a la classe obrera i a la lluita per l'emancipació del poble català. D'altra banda, els genuïns marxistes no donem *mai* ni un bri de suport polític (qüestió de principis) a forces alienes al proletariat. Els partits independentistes, com ara el dretà Partit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT) de Puigdemont i l'Esquerra Republicana de Junqueras, pertanyen a la burgesia, és a dir, a l'enemic de classe. La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) és també una formació burgesa a remolc dels seus germans grans, compromesa amb el manteniment del capitalisme (tot i l'enganyós malnom d'*anticapitalistes*).

Els populistes burgesos de Catalunya En Comú Podem (coalició que inclou els socis catalans de Podemos) són vulgars xovi-

nistes castellans amb retòrica democratitzant: Podemos va equiparar recentment el referèndum independentista i l'aplicació de l'article 155, segons ells, igual d'antidemocràtics, i denuncia com a «il·legítima» qualsevol declaració unilateral d'independència.

En contraposició a totes aquestes forces, els espartaquistes llitem per forjar partits leninistes-trotskyistes tribuns del poble, que inculquin en la classe obrera l'hostilitat irreconciliable envers *tots* els explotadors capitalistes, i la consciència de seva missió històrica al capdavant de tots els oprimits.

Pseudotrotskyistes creuen la línia de classes

Els autoproclamats trotskyistes d'Izquierda Revolucionaria (IR), secció del Comitè per una Internacional dels Treballadors basat a Gran Bretanya, van fer una crida per «derrotar el PP, Ciutadans i el PSC-PSOE» a les eleccions, una crida a votar per qualsevol de les altres forces, totes capitalistes (*izquierdarevolucionaria.net*, 30 de novembre). IR creua la línia de classes amb molta facilitat; el que li costa més és deixar enrere el seu xovinisme. Fins fa uns mesos, denunciava la lluita per la independència de Catalunya i Euskal Herria com a contraposada al «socialisme», al qual s'arribaria mitjançant els bons serveis de Podemos (vegeu «¡Por lucha de clases contra la prisión española de los pueblos!», suplement d'*Espartaco*, abril de 2017). Pressionada per les masses catalanes als carrers, no va ser fins a la vigília (literalment) del referèndum del passat 1 d'octubre que IR finalment va fer una crida a votar pel «sí», una crida de cara a la galeria.

El programa màxim d'IR s'expressa en la consigna per *una* «república socialista federal» *espanyola* en què *a priori* voldria mantenir tancats els catalans, bascos i gallecs; i aquesta suposada «república socialista» ha de venir de la mà de xovinistes burgesos: IR encara promou a Espanya «un front unitari de l'esquerra que lluita contra el règim del 78», en el qual inclou Podem; a França estan enterrats en el partit de l'anticatalà Jean-Luc Mélenchon.

De la mateixa manera, amb un peu a cada bàndol i nul·la afeció pels principis marxistes, es troba Corriente Revolucionaria de Trabajadores y Trabajadoras (CRT), secció de la Fracció Trotskyista-Cuarta Internacional centrada a l'Argentina.

L'agrupació CRT va fer una crida a l'abstenció en el referèndum d'octubre, tot aclarint: «ni som independentistes ni compartim el projecte de república i de procés constituent que proposa Junts pel Sí i la CUP» (*laizquierdadiario.es*, setembre de 2017). Però res, ni el caràcter de classe burgès de la CUP va obstar perquè, tres mesos després, la CRT fes una crida a votar... per la CUP! (*izquierdadiario.es*, desembre de 2017).

Al «projecte de república i procés constituent» capitalista de la CUP, la CRT replica: «[...] la lluita per la república no es pot separar de la lluita pel seu contingut social, és a dir, quina classe té el poder polític. Per això, llitem per un procés constituent veritablement lliure i sobirà [...]» (*idem*). Tres quarts del mateix, vaja: la consigna per una assemblea constituent és una crida per un govern *capitalista*. La classe obrera no obtindrà el poder polític a través de les institucions de la democràcia burgesa, sinó a través de la revolució socialista dirigida per un partit obrer revolucionari; una revolució que destrueixi tot l'aparell estatal capitalista i les institucions de la democràcia per als rics, reemplaçant-ho pels soviets proletaris. Per dur a terme aquesta perspectiva treballem els trotskyistes genuïns.

— Traduït d'*Espartaco*, suplement, gener de 2018

Le Bolchévik

Publicat pel comitè central de la Ligue trotskyste de France
4 números (1 any) més *Spartacist* (edició en francès)
Estat francès: 3€ Estat espanyol: 4,50€

Espartaco

Publicat pel Grupo Espartaquista de México
4 números més *Spartacist* (edició en espanyol)
Per avió: 4€ Per vaixell: 2€

Spartacist, òrgan del Comitè Executiu Internacional de la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista), es publica en alemany, anglès, francès i espanyol.

Centre internacional: ICL, Box 7429 GPO, New York NY 10016 USA

Web: www.icl-fi.org

Subscriu-t'hi!

Nom: _____ Tel.: _____

Adreça: _____ Codi postal: _____

Població: _____ País: _____

Pagament a Société d'édition 3L
LB, B.P. 135-10, 75463 Paris Cedex 10 França
Contacte: +33 (0)1 42 08 01 49 ltfparis@hotmail.fr